

Scrooge

Met een chagrijnige mep op de knop zette Licia de radio uit. Irritant, al die kerstliedjes. Sentimenteel gedoe over sneeuw en romantiek. En maar roepen dat misschien dit jaar een witte kerst op het programma stond. Maar ondertussen was het gewoon vies en druilerig weer. Zoals altijd.

En romantiek? Bah. Daar geloofde ze allang niet meer in. En zeker niet met kerst. Het was allemaal onzin. Nonsens! zou Scrooge zeggen. Of in de originele Engelse uitvoering 'Humbug!'

Licia fronste. Was ze zo negatief geworden dat ze te vergelijken was met die traditionele kersthater? Ach nee, dat was niet waar. Ze was misschien wel een beetje veranderd de laatste jaren, maar dat was toch niet zo gek? Een mens werd ouder, minder naïef. En als je tegen de vijftig loopt en nog steeds vrijgezel bent is het echt niet gek dat je niet meer gelooft in al die romantische onzin. Er was nu eenmaal geen ware Jacob voor iedereen en een goede familieband was ook niet voor iedereen weg gelegd. Haar ouders waren inmiddels overleden en met haar enige zus had ze al jaren geen contact meer.

Ach, zo ging dat nu eenmaal. Het kwam heus niet doordat ze een hekel aan Kerst had. Nee, ze was echt geen verbitterde moderne Scrooge.

Eigenlijk was het wel grappig dat ze dat zo serieus overwoog, bedacht ze. Ooit was ze dol geweest op dat verhaal, zowel op de originele versie als op alle modernere uitvoeringen. Ze had er al vanaf haar kindertijd van genoten dat er ieder jaar wel ergens, op televisie, in de bioscoop of in een boek iets opdook dat gebaseerd was op Dickens' Christmas Carol.

Vreemd had ze dat nooit gevonden. Er zat iets in dat verhaal dat iedereen aansprak. De slechte man die toch nog goed kon worden, het licht dat het wint van het donker, de hoop dat het goede altijd sterker is. Het paste ook echt bij Kerst en het had haar destijds daadwerkelijk een hoopvol gevoel gegeven. Toen nog wel. Maar dat was nu anders.

Ze had eigenlijk geen idee of er werkelijk minder films met het Scrooge-thema uitkwamen. Het kon ook best zijn dat het aan haar lag. Ze vierde eigenlijk geen Kerst meer. Wat moest je daar nou mee, in je eentje? Het was allemaal nonsens.

Met iets van haar oude humor bedacht ze dat ze kans liep vannacht bezocht te worden door drie geesten als ze zo door ging. Maar die zouden er een flinke kluif aan hebben haar te overtuigen dat Kerst meer kon zijn dan een commercieel overdreven onzinfest.

Hoofdschuddend om haar vreemde gedachtengang stond ze op en liep naar haar werkkamer. Ze kon net zo goed nog even wat nuttigs gaan doen. Dat was het voordeel van feestdagen. Iedereen nam vrij, dus kon ze eindelijk eens flink doorwerken zonder gestoord te worden door telefoontjes en spoedklussen. Ze zou vanavond haar volle mailbox doornemen en dan morgen en overmorgen alle dingen die waren blijven liggen de afgelopen tijd wegwerken. Op die manier zouden die vervelende kerstdagen in een mum van tijd om zijn.

Het liep tegen middernacht toen Licia het laatste mailtje gelezen en beantwoord had. Ziezo, dat voelde goed. Hard werken was toch een stuk gezonder en nuttiger dan sentimentele flims kijken. Ze wilde net haar computer uitzetten toen er een nieuw mailtje binnenkwam. Ze trok verbaasd haar wenkbrauwen op. Waren er nog meer mensen die op kerstavond zo laat nog achter de computer zaten? Een beetje vreemd was het wel. Nieuwsgierig klikte ze het bericht open. Ze fronste toen ze de afzender zag. Susanne? Waarom stuurde haar zus haar een mailtje? Ze had echt geen behoefte aan een sentimentele poging tot verzoening. Het mailtje bevatte geen tekst, alleen een foto als attachment. Het was een wonder dat het niet in de spambox terecht gekomen was, bedacht Licia. Haar systeem was extreem goed beveiligd en ze moest het bestand eerst opslaan om het te kunnen openen. Ondanks haar cynisme deed ze dat en ze hield verrast haar adem in toen de foto op haar grote beeldscherm verscheen.

Twee kleine meisjes, de een blond, de ander donker. Fluwelen strikken in het lange haar. Ze zaten hand in hand op het kleed onder de kerstboom en leken aandachtig ergens naar te luisteren. Licia hoefde niet lang na te denken om te weten waar naar. Het was traditie geweest dat hun grootmoeder op kerstavond het verhaal van Dickens voorlas. Een verkorte, eenvoudige versie ervan, maar ze had het prachtig gevonden. Het blonde meisje, dat was ze zelf, lang geleden. En het donkere meisje was Susanne. Ze scheelden iets meer dan een jaar en in die tijd waren ze aan elkaar verknocht alsof ze een tweeling waren.

Ze staarde naar de foto. Suus had de geesten in het verhaal een beetje eng gevonden, herinnerde ze zich. En zelf had ze ook behoefte gehad aan een beetje veiligheid. Vandaar die handjes. Ze hadden altijd steun gevonden bij elkaar. Ook toen ze opgroeiden en zelfs als volwassenen. Tot...

Ze voelde haar ogen prikken en knipperde hard, maar kon niet voorkomen dat er een eenzame traan over haar wang rolde. Het was zo dom. Allebei ruim veertig en nog steeds ongetrouwd. Niet dat ze daar een probleem mee hadden, ze hadden allebei een leuke uitdagende baan en gingen ieder jaar samen op een lange, avontuurlijke groepsreis. En toen was daar ineens Hans. Het duo werd een drietal.

En de zusjes waren allebei even verliefd. Maar zij had dat niet laten blijken. Het was dus ook niet de schuld van Hans of Susanne dat ze zich zo in de steek gelaten had gevoeld. Maar dat was wel de oorzaak van de verwijdering geweest. Het deed pijn, om Hans en Suus zo gelukkig te zien en zelf alleen achter te blijven. Begrijpelijk, dat wel. Maar eigenlijk was het ongelooflijk dom dat ze daardoor niet alleen een goede vriend was kwijtgeraakt, maar ook haar zus. Ze had het contact verbroken en systematisch alle banden doorgesneden. Tot ze helemaal alleen achter gebleven was.

Er kwam een tweede email binnen. Weer met alleen een foto.

Licia opende hem. Weer een kerstboom, maar nu met een groep mensen eronder. Het was duidelijk een snapshot, een snel genomen foto van een gezellige avond. Ze zag Hans, ouder geworden, maar nog even aantrekkelijk als destijds. Toch voelde ze niets meer voor hem. Alleen spijt dat het zo gelopen was. En Susanne, met een kleuter op haar arm. Hans had kinderen uit een eerder huwelijk. Susanne was dus oma. Stiefoma, maar aan de gelukkige lach op haar gezicht te zien, was dat geen probleem geweest in dit gezellige gezin. Op de achtergrond liepen nog meer kinderen rond en er zaten volwassenen met elkaar te praten. Licia boog zich dicht naar het scherm toe om niets te missen van het totaalplaatje. Ze wilde dat ze erbij kon zijn. Wat was ze toch dom geweest...

Ze had geen idee hoe lang ze naar de foto had zitten staren, maar ze schrok op toen een geluidssignaal aangaf dat er weer een mailtje binnenkwam.

Licia fronste. Ze begon te begrijpen waar Susanne naar toe wilde. De andere foto's waren de geesten van het verleden en het heden. Dan was nu de toekomst aan de beurt. Ze moest toegeven dat het slim was. Als er iemand was die wist hoe gevoelig Licia was voor dit verhaal, dan was het haar zusje. Maar hoe zou ze de toekomst uitbeelden? Wat zou ze kiezen om haar er definitief van te overtuigen dat ze verkeerd bezig was? Nieuwsgierig klikte ze de foto open. Wat ze zag was een scan van een foto uit het oude album van haar moeder. Op het eerste gezicht niets bijzonders, een rijtje ooms en tantes tijdens het vijftienvigjarig huwelijksfeest van haar ouders. Toch begreep ze direct wat Suus ermee wilde zeggen.

Het was de bedoeling geweest dat alle broers en zussen op die foto stonden, maar er ontbrak er een. Tante Mien. Tante Mien ontbrak altijd op familie bijeenkomsten. En dan werd er, half medelijdend, half spottend gezegd dat tante Mien meer dan genoeg had aan het gezelschap van haar katten. Het was alleen jammer dat die katten niemand hadden kunnen waarschuwen toen tante Mien een beroerte kreeg en haar bed niet meer uit kon komen... En tijdens de begrafenis had iedereen nog steeds half medelijdend, half spottend over haar gepraat.

Licia sloeg haar hand voor de mond. Wat een vreselijk schrikbeeld. En als ze niet uitkeek was het haar eigen toekomst. Katten had ze niet, maar ze verdronk zichzelf in het werk. Al jaren, niet alleen doordeweeks, maar ook in het weekend. En op dagen die andere mensen doorbrachten met familie.

Er drupten tranen op de agenda die nog steeds voor haar lag. De afspraken voor de komende week werden vlekkelig en onleesbaar, maar Licia merkte het niet. Ze keek op toen het email geluidje weer klonk. Nu bevatte de email wel tekst.

'Kom je? Morgen brunch om elf uur.'

Ze lachte door haar tranen heen en typte snel een antwoord.

'Ja, ik kom! Een vrolijke kerstmis voor iedereen!'

© Geertrude Verweij

www.geertrude.nl